

leto 92), perutnine 166 (lansko leto 147). Za razstavo kmetijskega orodja oglasilo se je do zdaj 22 razstavljavcev, lansko leto le 17. Te številke nam kažejo napredek v enem letu. Razstava je od 31. marca do 2. dne aprila.

* Častite gg. dopisovalce uljudno prosimo, ako bi nam blagovolili v kratkem poročati, kako kaj kaže na polji. Ko bomo ta poročila za vso Kranjsko sestavili, jih bomo objavili.

* *Semenstvo.* Vodstvo grof Attems-ovega semeništvá (Samenkultur-Station) pri sv. Petru blizo Gradca poslalo nam je obširen katalog, kateri obsega imena in cené mnogovrstnega semena, ki se tam goji in prodaja. Tu dobimo vse rastline, katere so potrebne našemu kmetovalcu, sadjerejcu in vrtnarju. Ker je ta zavod znan, da ne slepari s semenom, priporočamo njegove pridelke za nakup vsim boljšim posestnikom in tistim učiteljem, kateri nameravajo napraviti šolske vrte. S semeništvom v zvezi je tudi praktična šola za vrtnarje.

* *Razstava v Trstu* sprejema tudi vino, žganje, sadje, mlekarske pridelke itd. Za vina, vinorejsko in kletarsko orodje priredi se poseben oddelek za posamezne dežele. Zraven bo tudi poskuševalnica za poskuševanje razstavljenih vin. V ta namen sestavljen je poseben odbor. Črtež njegovega delovanja objavimo v kratkem.

Živinozdravniške skušnje.

Smolika konjem jako nevarna bolezen.

V 10. številki „Novic“ poročali smo, da se v ljubljanski okolici razširja uže delj časa med konji jako nevarna bolezen smolika. Smolik je prav za prav več vrst, in sicer so to bolezní, ki le konje in največkrat žrebeta od 1 do 3 leta stare napadajo. Obstoje v bolestnih premembah žleznatih kož nosnic in stranskih nosnih votlin z oteklino medčeljustnih žlez (bezgavk). Smolik poznamo pet vrst, in sicer nedolžno, hudobno, nevarno, kužno smoliko in smrkelj. Uže imena teh peterih vrst smolik naznanijo nam manjšo ali večjo stopinjo bolezní. Da se pa zamore ena od druge razločiti, treba je pri preiskovanju natanko paziti na šest stvari, in sicer:

1. Kakošne so žleznate kože nosnic in nosnih votlin?

2. Kakošen je žlem, ki iz nosa teče, in če iz obeh ali iz ene nosnice teče?

3. Kakošne so otekle medčeljustne žleze?

4. Ali je bolezen z vročino združena ali ne?

5. Koliko časa uže bolezen trpi?

6. Ako je živina to bolezen uže imela, kako je bila ozdravljena in s kakošnim nasledkom?

Da pa zamoremo vse te reči natanko razločiti, moramo živino dobro ogledati in z rokami ošlatati. Kakor hitro gospodar po teh navedenih znamenjih spozna, da je konj zbolel na smoliki, pokliče naj kakega skušenega živinozdravnika, ne pa — kakor navadno — konjederca ali pa kakega mazača. Tudi naj gospodarji nikdar ne poskušajo take nevarne bolezní sami ozdravljati; ravno iz tega vzroka nočemo tudi povedati, kaka zdravila so najboljša zoper to bolezen. Čemu imamo pa potem živinozdravnike!

Životopisne črtice.

Anton Alojzij Wolf,

knezoškof ljubljanski.

Spisal Ivan Lavrenčič.

II.

(Dalje.)

In tako je preskrbel Anton Alojzij škofiji svoji dovelj dušnih pastirjev. So li pa imeli vérniki tudi zadošta potrebnih cerkvá? Teh pač ni pogrešalo bistro oko vikšega pastirja uže o nastopu prevzvišene službe — zaljšalo je namreč Kranjsko nad 1200 župnijskih in podružnih cerkvá, ter 150 kapelic — le v na novo ustanovljenih duhovnijah zidati so morali duhovnjani nove, v večjih starih pa prostornejše, ker so bile stare zdatno pretesne za vedno večje število duhovnjánov. Ali kako naj bi bile zidale nekatere novih duhovnij cerkve, ker so bili duhovnjani tako ubožni, da so se komaj preživelí! Zato pripomoči so jim morali blagodušni dobrotniki, osobito vikši pastir, ki je samó Dragatušcem in Suhorcem v to svrhu daroval nad 30.000 gold. Lehko so potem ti postavili temeljni kamen — Suhorci 10. julija leta 1853., Dragatušci pa 17. septembra leta 1854. — ter zidali in dozidali cerkev 4 leta pozneje, spominjevaje se vedno tudi potem s hvaležnim srcem svojega velikega dobrotnika. Dragatušci zapeli so mu še posebej v zahvalo za god l. 1854. tako-le:

„Pri novi cerkvi delamo
Nevtrudeni, veseli;
Tode se dans ozéramo
Tje prot Ljubljani beli.
Tam vtemeljitelj bivajo
Bodoče nove fare;
Neskončno osrečujejo
Nas mlade ino stare!

Na novo faro „Dragatuš“
Podali so jezére,
So si tako hvaležnih duš
Pridobili jezére!
Naj torej, mili naš gospod,
Dobrotnik tega kraja,
Naj danes Njih častiti god
Tud Dragatuš obhaja.

Z molitevjo obhajamo,
O blagi škof ga milo:
Naj Bog povrne stoterno
Njih blaženo darilo;
Naj blagor, ki ga nima svet,
Prebiva na Njih strani;
Naj ljubi Bog še mnogo let
Jih zdrave nam ohrani.

In kadar še le pozno se
Njih časno bitje steče,
Ki v domovini je, ki je
Na ptujem tako sloveče:
O naj tačas peljá v nebo
Jih Božja roka mila!
In pak stoletje fara bo
Spomin na Njih častila. —

Kadar pak bodo birmali
Mladino v cerkvi novi —
Kok' bo sprejel po vrednosti
Jih tukaj kmet sirovi? —